

Ν.Ξ.

Ήρθε τελικά η ώρα να πάρει και ο **Μανώλης Γλέζος**, τη θέση που του προόριζαν πολλές δεκαετίες πίσω, οι στυλοβάτες του καθεστώτος του ιμπεριαλισμού και της αμερικανοκρατίας...

Μόνο που, ποιος θυμάται σήμερα τους γελοίους εκείνους... Εκείνους που όταν ο κόσμος ζητούσε την αποφυλάκιση του ήρωα της αντίστασης που, μαζί με τον Λάκη Σάντα, αναπτέρωσαν το ηθικό των αγωνιζόμενων σε όλο τον κόσμο, έλεγαν πως *“η θέση αυτού του κηρύου είναι δύο μέτρα κάτω από το χύμα”*...

Τον γνώρισα ως μαθητής, στη δικτατορία, στο φιλόξενο βιβλιοπωλείο **“Βέγας”** της οδού Ιπποκράτους 4...

Έκτοτε οι δρόμοι μας διασταυρώθηκαν -με διάφορους τρόπους- αρκετές φορές. Αναφέρω εδώ την ομιλία που έκανε στο κατάμεστο Σπόρτινγκ, στην εκδήλωση που διοργάνωσε η **Επιτροπή για την Υπεράσπιση από την Κρατική καταπίεση και Καταστολή**, κατά του (αντι)τρομοκρατικού **τρομο-νόμου 774**. Στην κατακλείδα της παρέμβασής του, μίλησε για την αδήριτη αναγκαιότητα του σοσιαλισμού καταχειροκροτούμενος από όλο το γήπεδο.

Αναφέρω ακόμη τις μελέτες του για τη γλώσσα.

Την ώρα τούτη, της αυλαίας, καταθέτει κανείς το δέος και τον απεριόριστο σεβασμό στην αγωνιστική πορεία ενός ανθρώπου που έμεινε όρθιος και αποχωρεί σήμερα από τα εγκόσμια για να πάρει τη θέση που του αξίζει: ενός **συμβόλου των αγώνων του λαού μας για Λευτεριά, Προκοπή και Κοινωνική Απελευθέρωση**.

Ο ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ - ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΜΑ!

στρατού διέβη παράτασιν εις ένα λόγιον

Η ΣΗΜΑΙΑ

Δέν είνε δυνατόν νά ησαν άνθρωποι με σώας τās φρένας αὐτοί που ὑπεξήρεσαν, ἐν ὧρα νυκτός, τὴν Γερμανικὴν Σημαίαν, ἡ ὁποία ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, παραπλευρῶς τῆς Ἐθνικῆς μας Σημαίας. Πάντως δέν εἶναι δυνατόν νά ἦσαν Ἕλληνες που ἀγαποῦν τὸ Ἔθνος των. Διότι μόνον παράφρονες ἢ ὄργανα ξένης προπαγάνδας ἤμποροῦσαν νά διαπράξουν μίαν τόσο ἐπείσχυτον, ἀλλὰ καὶ τόσο ἐπικίνδυνον, ὡς πρὸς τās συνεπείας τῆς, πράξιν.

Ἡ Σημαία εἶνε, ὡς γνωστόν, τὸ ἱερώτερον σύμβολον ἑνὸς Ἐθνίου, ἡ δὲ πολεμικὴ σημαία, ὄλας ἰδιαιτέρας, τὸ ἱερώτερον σύμβολον ἑνὸς μαχητικοῦ

Τὴν σημαίαν με τὸν ἀγκυλωτὸν σταυρὸν καλύπτουν ἤδη πολλὰ δάφναι δάξης εἰς τὰ πολυάριθμα πεδία τῶν μαχῶν, καὶ οὐδεὶς εἶνε δυνατόν ν' ἀρηθῆ εἰς αὐτὴν τὴν προσήκουσαν τιμὴν καὶ τὸν εὐκρινῆ σεβασμὸν.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὑπεδέχθη τὴν σημαίαν τοῦ Νέου Ράιχ, που ἐδημιούργησεν ἡ μεγαλοφυῆς διάνοια τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ, ὡς τὴν σημαίαν ἑνὸς ὑπὸ πάσαν ἐποψιν μεγάλου καὶ ἀνέκαθεν φίλου πρὸς τὴν Ἑλλάδα λαοῦ, ὡς ἐν σύμβολον ἀποκατάστασεως μιᾶς εἰρηνικῆς περιόδου, ὡς ἐν σύμβολον δικαιοσύνης, εὐνομίας καὶ πολιτισμοῦ. Καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι, ἂν οἱ δρασταὶ τοῦ ἐγ-

ον τοῦ Ἀγνωστοῦ Στρατιώτου τῆς Ἑλλάδος, παραπλευρῶς τῆς φρουρᾶς τῶν εὐζώνων μας.

Ἡ δοξασμένη σημαία μας δέν κατεβιδάσθη πουθενά ἀπὸ τὸν ἱπποτικὸν νικητὴν. Ἡ δὲ Ἀνωτάτη Διοίκησις τοῦ Στρατοῦ Κατοχῆς — παρ' ὄλας τās μεγάλας φροντίδας τῆς καὶ ἀκολουθοῦσα τās ρητὰς διαταγὰς που ἔχει ἀπὸ τὸν Ἀνώτατον Ἀρχηγὸν τοῦ Γερμανικοῦ Στρατοῦ — προσπαθεῖ, ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τὴν Κυβέρνησιν μας, νά θεραπεύσῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, τās σημερινὰς ἐπισιτιστικὰς δυσχερείας τῆς χώρας μας τῶν ὁποίων τὰ αἴτια εἶνε ἄλλα καὶ ἐτελῶς ἀνεξάρτητα τῆς

Marios Lolos

3 λεπτά · 🌐

| Μανώλης Γλέζος | 9 Σεπτεμβρίου 1922 - 30 Μαρτίου 2020 |

Η πιο έντονη ανάμνηση της ζωής μου, είναι η μάνα μου. Με ρωτάνε διαρκώς για τη σημαία. Εγώ όμως, ακόμα κι από την ιστορία της σημαίας, θυμάμαι τη μάνα μου. Όταν γυρίζαμε εκείνη την ημέρα στα σπίτια μας, η ώρα ήταν περασμένη, μετά τα μεσάνυχτα. Πάω στο σπίτι και βλέπω τη μάνα μου ένα κουβάρι στα σκαλοπάτια απ' έξω.

Με περίμενε. Την πλησιάζω και της λέω, «Μάνα!» Σηκώνεται απότομα, με πιάνει από τον λαιμό, με πάει στην κουζίνα για να μην ακούσουν οι άλλοι και ξυπνήσουν και μου λέει, «Πού ήσουν;»

Τότε εγώ ανοίγω το σακάκι και της δείχνω το κομμάτι της σβάστικας που είχαμε κόψει. Με αγκαλιάζει, με φιλάει και μου λέει, «Πήγαινε κοιμήσου».

Την άλλη μέρα το πρωί, ακούω τον εξής διάλογο: Ο πατριός μου τη ρωτάει, «Πού ήταν χθες το βράδυ ο μεγάλος σου γιος;».

Του απαντάει,

«Ανέβα στην ταρατσα και κοίταξε στην Ακρόπολη».

Ποτέ μου δεν τη ρώτησα πώς το κατάλαβε. Θα το θεωρούσα προσβολή στη νοημοσύνη της.

Αλλά για μένα αυτό ήταν το πιο συγκινητικό συμβάν στην ιστορία μου. Η μάνα μου.

